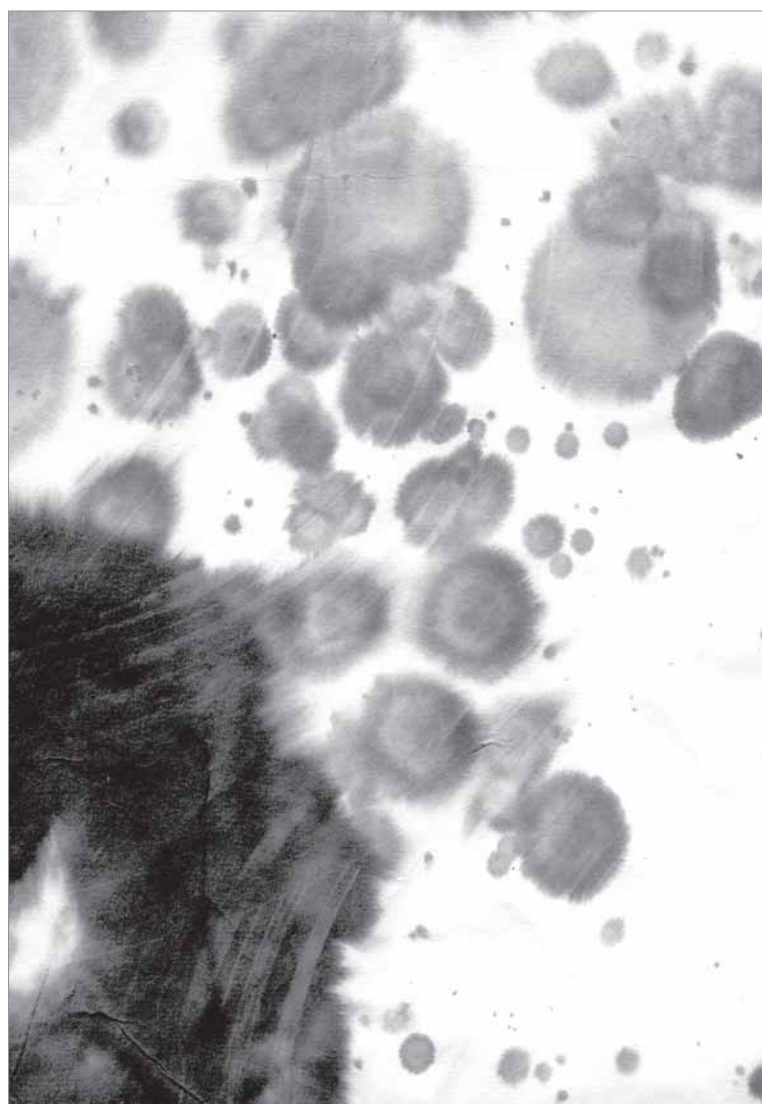

ก่อนเดินทาง

ข้ามเอี่ยมเกาดัย ขึ้นขุนเซง

อากาศเกื้อกูลกระทำให้เกิดสัตว์ต่างๆ

เทียมเจียะเปา ฮ้ามยักง่วยเจ้ง

ศิลาเทวดาครอบคลุมรับแสงอาทิตย์และพระจันทร์
กระทำให้เป็นพญาลิงเผือก ขาวบริสุทธิ์ มีกำลังมาก

เจียวมิงห่วยเก้า ฮ่วนไต้เต้า

อาศัยไข่เป็นรูป เกิดลิงหินเป็นต้นเหตุแห่งมรรคผล

เก็กทามี่ แส่พวยตันเซ้ง

สมมติชื่อเช่นนั้น เพื่อสำเร็จแล้ว

หลายกวยปุดเช็ก ยินโป้เสียง

พิจารณาข้างในไม่รู้ เพราะไม่มีรูปและลักษณะ

จั่วสะเมงจาย จวกฮู้เฮ้ง

ประกอบภายนอก รู้แจ้งทำเป็นรูป

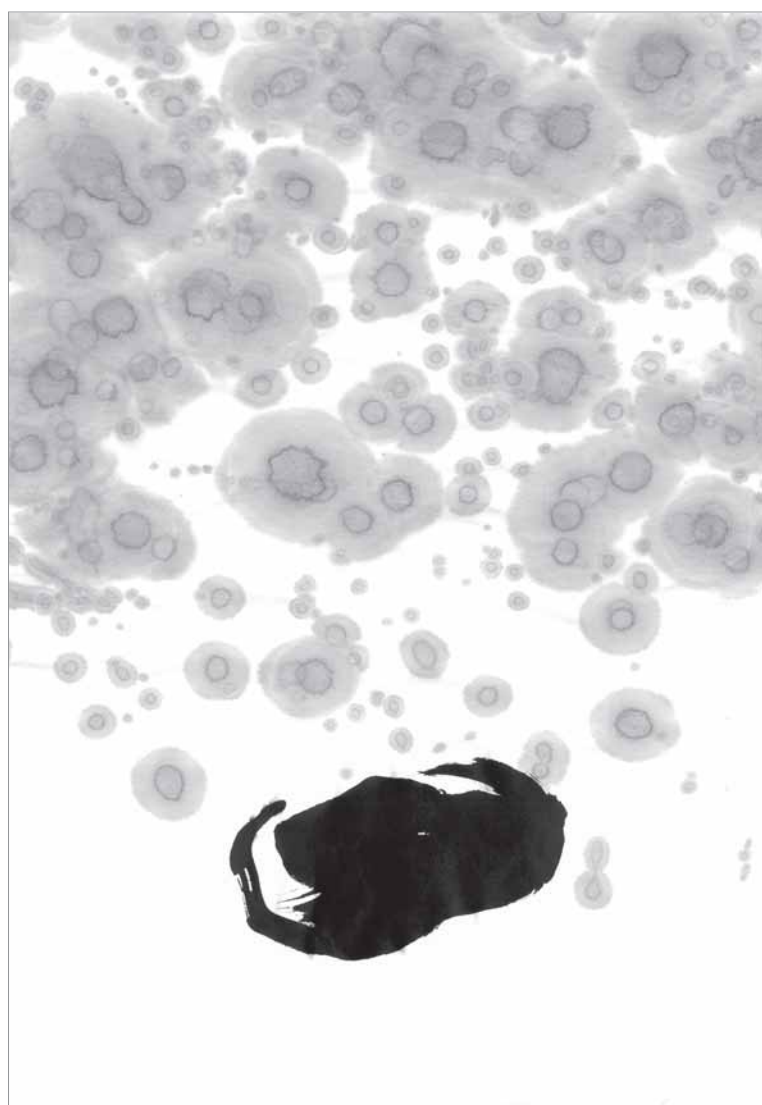
และตายนั่งนิ่ง กายเชือกถือ

ต่อมาทุกๆ คน ต้องอาศัยถึงตัวนี้

แขวงแซ่เฮี้ยะ ตัวตึงฮ้วน

เป็นเจ้าพญาอยู่ ณ ที่นั้นๆ

หงอคง^๑

ความเป็นมา สมัยเป็นมิจฉาภิภูจิ

ฟ้า-ดิน สร้างลิง (โพธิ) ขึ้นจากหิน ให้เป็นลิงสามัญ แล้วค่อยๆ เติบโตกล้าแข็งขึ้น จนลิงบริวารยกขึ้นเป็นได้อ่อง ชื่อม้วยเกา-อ่อง เป็นลิงเผือก ขาวผ่องบริสุทธิ์ ซึ่งมีความหมายว่า โพธิจิตนั้นบริสุทธิ์อยู่ตามธรรมชาติแล้ว ทุกคนต้องอาศัยลิงตัวนี้ เพราะว่าโพธิจิตนี้เป็นต้นเหตุแห่งมรรคผล ดังโคลงที่ท่านกวีรจนาไว้^๒

ต่อมาหงอคง (เห้งเจีย) ประสงค์จะพ้นจากเกิด - แก่ - เจ็บ - ตาย จึงได้สืบทอดธรรมวิเศษ พญาม้วยเกาอ่องได้ไปถึงไซทิ (อินเดีย) กลับไม่พบผู้รู้ธรรมวิเศษเลย จึงได้ย้อนมาเกาะลังกา และได้พบท่านผู้วิเศษคือโผเถโจซือ^๓ จึงได้เรียนปริยัติธรรม

ตอนขอเรียนปริยัติธรรมนั้น ม้วยเกาอ่องปฏิเสธที่จะเรียนเดียวรัจฉานวิชาต่างๆ อันเป็นมิจฉาภิภูจิ ต้องการแต่ความเป็นอมตะ

^๑ หงอคง (ปัญญา + ว่าง = ปัญญาเห็นสุญตา) คือ โพธิจิต

^๒ เจียวมิ่งห่วยเก้า ส่วนนี้ได้แต่่า = อาศัยไขเป็นรูป เกิดลิงหินเป็นต้นเหตุแห่งมรรคผล

^๓ โผเถโจซือ คือ สุญต, โจซือ = สังฆนายก

ในที่สุด จึงได้เรียนธรรม - หกทัย จนท่องได้ขึ้นใจ อาจแปลงกายได้
๗๒ อย่าง^๔

ต่อมา เมื่อหงอคงได้กลับมาถึงถ้ำจ้วยเลี่ยมตอง (ถ้ำม่านน้ำ)
เดิมจึงได้ทราบว่ ะหว่างที่ตนแสวงหาความรู้อยู่นั้น ปีศาจหนูสี-
หม้อกุน^๕ ได้มาแย่งชิงถ้ำและจับบริวารลิงไปกักไว้ที่ถ้ำผี และผี
(อริชชา) นี้ มันมาเหมือนพายุ เมื่อมันไปก็เป็นหมอกมืดคลุ้ม ไม่รู้ว่า
หนทางไปมาจะใกล้ไกลสักเท่าใด หงอคงตามไปฆ่าปีศาจตาย แล้ว
แย่งอาวุธมาได้ด้วยถอนขนเป็นลึนน้อยหลายร้อยตัวเข้ารุมจับ^๖ โพร
ใช้สุดพลจะ (กำลังที่เกิดจากการฟัง การเรียน) ฆ่าปีศาจคือความไม่รู้
 และได้เพื่อนผี รวมทั้งตัวเองเป็น ๗ พญาผี

เรื่องตอนได้อาวุธคือตะบองวิเศษนั้นเป็นดังนี้ ซึ่งหงอคง
คิดตั้งตนเป็นใหญ่ ต้องการอาวุธคู่มือที่เป็นเหล็ก แต่เดิมเป็นง้าว
ซึ่งเป็นอาวุธของปีศาจหนูสีหม้อกุน ต่อมาได้อาวุธ ๑๘ อย่าง ล้วน
เป็นเหล็ก^๗ ซึ่งหงอคงดำริถึงอาวุธวิเศษกว่าเหล็กอีก จึงได้ดำลงใน

^๔ แปลงกายได้ ๗๒ อย่าง เท่ากับสภาวะธรรม ๗๒ โป๊ยก่ายแปลงได้ ๓๖ หงอคง
มากกว่า ๒ เท่า กำลังของปัญญากับศีลนั้นแปลงได้ ๑๐๘ เท่า จำนวนต้นหา
๑๐๘ ส่วนชั่วเจ่ง (อนันตริกสมาธิ) นั้นแปลงไม่ได้เลย

^๕ หนูสีหม้อกุน = ยุ่ง + โลก + สมัย

^๖ หงอคงมีขนอยู่ ๘๔,๐๐๐ เส้น ทุกเส้นอาจแปลงเป็นลิงได้ นี่คือปริยัติใน
๘๔,๐๐๐ ธรรมขันธ์

^๗ อาวุธ ๑๘ อย่าง คือ ความเข้าใจชัดถึงมูลธาตุ ๑๘ คือ อินทรีย์ ๖ ตา หู
จมูก ลิ้น กายใจ อารมณ์ ๖ คือ รูป รส กลิ่น เสียง สัมผัส ธรรมารมณ์ และ
วิญญาณ ๖ คือ จักขุวิญญาณ โสตวิญญาณ สขานวิญญาณ ชิวหาวิญญาณ
กายวิญญาณ และมนวิญญาณ ซึ่งความเข้าใจเรื่องนี้เป็นดุจอาวุธเหล็ก มี
กำลังมากกว่าอาวุธเดิม

ลำธาร ในถ้ำของตนที่ทะลุถึงบาดาล (เส้นลำลึกของใจ) ดำลงไปถึง ทะเลแห่งทิศตะวันออก เขตแดนของพญาล่องอ่อง อารูหคือตะบอง วิเศษนั้นจมอยู่ใต้บาดาลทางทะเลตะวันออก

หลังจากคัดเลือกอารูหชั้นเยี่ยมใต้บาดาล จากการเสนอให้ ของพญาล่องอ่องเจ้าแห่งทะเลตะวันออกแล้ว หงอคงมิได้พอใจ เพราะน้ำหนักเบาไป จึงถูกแนะนำให้ไปหาตะบองกายสิทธิ์ ยึดหดได้ตามประสงค์ มีชื่อเป็นอักษร ๕ ตัวว่า ยู่อี้กิมซือเป้ง^๘ เมื่อจะให้ใหญ่ก็ได้ตั้งใจ จะให้เล็กเห็บไว้ในรูหูก็ได้

นอกจากตะบองแล้ว ยังมีเครื่องแต่งกายวิเศษที่หงอคง บังคับชู้ตะคอกเอามาจากพญาล่องอ่องแห่งคาบสมุทรอื่น คือ เกือก วิเศษ ใส่แล้วเหาะได้ เกราะทองคำป้องกันอารูห หมวกทองคำทำ ด้วยปีกหงส์แคล้วคลาดจากอันตราย^๙

ซึ่งหงอคงได้อารูหวิเศษก็เป็นเหตุให้ทั้งบนพื้นดินและสวรรค์ สั่นสะเทือนด้วยอัสมิมานะ หงอคง (โพธิจิตที่ยังเถื่อนอยู่) ได้ลงไปตี ตะลุนนรก รุกรานเจียมพ้ออ่องทั้ง ๑๐ (มัจจุราช) และลบบัญญัติตาย แก่ตนและบริวารเสียสิ้น หมายถึง โพธิ์นั้นไม่มีวันตาย หรือสภาวะ ที่อยู่เหนือความตาย

พญาล่องอ่อง (มัจจุราช) และพญาล่องอ่อง (ผู้เป็นใหญ่ ในทะเล) ได้ยื่นฎีกาต่อเจ็กเซียนฮ่องเต้ ในความเถื่อนของหงอคงที่

^๘ ยู่อี้กิมซือเป้ง = ตามใจ + ทอง + ปลอก = ตะบองปลอกทองได้ตั้งใจ

^๙ ปรีตนาธรรมเครื่องแต่งกายนี้ตรงกันกับสุวรรณสังฆาตก เกราะ คือ รูป เงามะ เกือกวิเศษ คือ เกือกใส่แล้วเหาะได้ ส่วนหมวกนั้น สุวรรณสังข์กลับ เป็นไม้เท้า

ไม่ยอมมออยู่ใต้บังคับของสิ่งไหน แม้ความเกิด-ตาย ไม่ยอมรับผลของกรรมใดๆ จนเง็กเซียนฮ่องเต้ต้องประชุมเทพยดาเพื่อปราบปรามหงอคง

อุบายในการปราบหงอคงนั่นก็คือ ทดใช้พลังเถื่อนของโพธิ์ให้มาสู่ฝ่ายสวรรค์ (บุญ) แทนการสมาคมกับภูตผี^{๑๐} หงอคงถูกล่อด้วยตำแหน่งที่เบิกเบ๊อุน (เลี้ยงม้า-กวาดขี่ม้า) ครั้นรู้ความที่ตนถูกลวงแล้ว อัสมีมานะก็พลุ่งขึ้น หงอคง (โพธิ์) ได้อาละวาดทำลายบัญชาข้าวของและเหาะกลับมาอยู่ถ้าจู้ยี้เดิมต้องตามเดิม โพธิ์ที่ยังเถื่อนอยู่นั้น หายอมพอใจต่อบุญที่ไร้เกียรติไม่

เมื่อกลับถึงถ้ำอันเป็นนิวาสสถานของตัวแล้ว ปี่ศาจตระกูลต๋อกกั๊ก ๒ ตน (คือ มานะและอติมานะ) ได้มาสวามิภักดิ์พร้อมกับยุยงว่า “ได้ต้องมีฤทธาภาพไม่มีใครจะต่อต้าน ธุระอะไรจะมาเป็นนายกองเลี้ยงม้า ข้าพเจ้าเห็นว่าฤทธิ์เดชของได้อ่อง สมควรจะเป็นซีเทียนได้ชื่อ คือเป็นใหญ่เสมอฟ้าจึงจะควร”

ตั้งแต่ปี่ศาจตระกูลต๋อกกั๊กเข้ามาสวามิภักดิ์ด้วยหงอคงแล้ว จึงได้เกิดเหตุโกลาหลทั้งฟ้า เง็กเซียนฮ่องเต้จอมสวรรค์จึงได้รับสั่งให้ถักทะลีที่อ่องแม่ทัพสวรรค์ พร้อมกับโลเฉียยกทัพไปปราบหงอคง ไม่ว่าโลเฉียจะแสดงอิทธิปาฏิหาริย์อย่างไร หงอคงแปลงกายสู้ได้ทั้งลั้น กองทัพสวรรค์ก็ต้องพ่ายแพ้ไป อันเป็นเหตุให้อัสมีมานะ

^{๑๐} ถึงตอนนี้ ท่านกวีได้ล้อเลียนว่า บัญญาหรือโพธิ์ (ในระดับที่ยังเถื่อนอยู่) ที่เชี่ยวชาญแตกฉานเหนือสิ่งใดในโลกแล้วนั้นเหมาะสำหรับเป็นแม่กองเลี้ยงม้าบนสวรรค์เท่านั้น

ลงรากมั่นคง และถึงกับแต่งตั้งเพื่อนปีศาจอีก ๖ ตนขึ้นเป็นได้ชื่อเหมือนตัว (มิฉชาติภูฏี คือ อัจฉชาติภูฏีเพิ่มกำลังยิ่งขึ้น) และได้เลี้ยงเฉลิมฉลองกันเป็นการใหญ่ ทั้งลิง (โพธิ) ทั้งผี (กิเลส) ก็รื่นเริงอยู่ในถ้ำจ้วยเลียมต้อง

สวรรณค์ต้องดำเนินนโยบายใหม่ในการทดใช้พลังของโพธิให้ไปสู่หนทางบุญให้ได้ จึงยินยอมแต่งตั้งให้หงอคงเป็นซีเทียนได้ชื่อตามอัสมิมานะของหงอคง โดยเจ็กเซียนฮ่องได้รับสั่งให้เทพบุตรสร้างหอขึ้น ๒ หอ คือ หอเย็นระงับใจและหอเก็บรักษาอารมณ์ นี่คือเทคนิคของสวรรณค์ในการปราบโพธิเถื่อน แล้วทรงประทานสุราที่พวกเซียน (ผู้สำเร็จ) ในสวรรณค์นิยมดื่มให้ ๒ คนโท (คือปิติและสุขจากการระงับใจและเก็บรักษาอารมณ์) พร้อมกับดอกไม้ทองคำสิบกิ่ง (คือกุศลกรรมบถ ๑๐) เพื่อระงับมิให้ทำการชั่ว

ซีเทียนได้ชื่อ มีความปราโมทย์บันเทิงกับตำแหน่งในสวรรณค์ทุกเข้าเย็น แต่หาไม่รู้ไม่ว่า ตนเป็นขุนนางตำแหน่งไหนไม่ มีอยู่แต่ชื่อเท่านั้น (ความสุขจากการมีบุญนั้นมี แต่ชื่อไม่ใช่ทางแห่งมรรคผล) ไม่ช้าซีเทียนก็ก่อเหตุจลาจลในสวรรณค์ขึ้นจนได้

เจ็กเซียนฮ่องได้ขอให้ซีเทียนใช้เวลาว่างในการตรวจตรารักษาสวนชมพู่ ๓ สวน เพื่อใช้เวลาว่างในสวรรณค์ให้มีค่า สวนชมพู่ ๓,๖๐๐ ต้น (พระสูตร) ซีเทียนแอบขโมยชมพู่ในสวนที่สามกินหมด และได้ร้ายเวทตริ่งนางฟ้า ๗ องค์ที่เป็นพนักงานเก็บสอยชมพู่ ในงานกินเลี้ยง ซีเทียนได้แอบเข้าไปกินอาหารทิพย์ สุราทิพย์ (สุขในบุญอันชวนเมา) และได้เมาสุราจนเดินล่องล่ำเข้าไปในเขตท่านพรหมทำยเสียเล้ากุน และได้ขโมยกินยาวิเศษที่เป็นยาอายุวัฒนะของ

พรหมชั้นนั้นที่บรรจุอยู่ในคนโท ๕ ใบ^{๑๑} ในที่สุด ซีเทียนจึงได้หาะ
หนึ่งลึงสู่วิสาขสถานเดิม คือถ้ำจ้วยเลี่ยมต่อง และยังติตรสของสุข
ในสวรรค์จนต้องหวนขึ้นไปขโมยสุราทิพย์ลงมากำหนดแกลิงบริวาร
(เจตสิกได้ลิ้มรสสุขจากการระงับใจแล้ว)

เง็กเซียนฮ่องเต้รับสั่งให้จับตัวซีเทียนให้ได้ จึงส่งกองทัพ
สวรรค์ นำโดยถักทะเลี้อ่องและโลเฉียบ สมทบด้วยทัพดาวยี่สิบแปด
ดวง สิบสองวงนสิน ดาวทั้งเก้า เจ้าฮวงเจี๊บบ (เทพารักษ์) พร้อมทั้ง
ท้าวгимกั๋ง (จตุโลกบาล) สมทบด้วยปุดเฉียบ แม้กระนั้นแล้ว ทัพสวรรค์
(กุศลเจตสิก) ก็ยังต้องพ่ายแพ้แก่ซีเทียนได้เฉียบ (โพธิ) ผู้มีตอกกักกุญ-
อ่อง (มานะและอดิमानะ) เป็นแม่ทัพหน้า

พระโพธิสัตว์กวนอิม (อวโลกิเตศวรโพธิสัตว์ - เมตตามหานิยม)
ใหญ่หลวงในสรรพสัตว์ ได้แนะนำให้เชิญยี่หนึ่งจินกุน (สัมมาทิฐิ
๗) พระนั้ดดาของเง็กเซียนฮ่องเต้ ที่อยู่ในศาลลำนํ้ากั๊วฉวนจิวมา
ปราบซีเทียน

ยี่หนึ่งจินกุนจึงพาพี่น้องอีก ๖ พร้อมด้วยเทพารักษ์ สมทบ
ด้วยทัพของถักทะเลี้อ่อง (พรหมวิหาร ๔) และด้วยการช่วยขว้าง
อาวุธวิเศษของท่ายเสียงเล่อกุน (สมณะ) ลงบนหัวของซีเทียน
ยี่หนึ่งจินกุนจึงจับตัวซีเทียนได้

ซีเทียน (โพธิเถื่อน) ครั้นถูกแผ่นทองคำวิเศษซ้ำจึงล้มลง ยี่-
หนึ่งจินกุนและพี่น้อง (สัมมาทิฐิ ๗) จึงตรงเข้าเอาอาวุธข่มไว้

^{๑๑} ยาวพิเศษในคนโท ๕ ใบ คือ องค์แห่งปฐมฌาน ได้แก่ วิตก วิจาร ปีติ สุข เอกัคคตา

แล้วเอาเชื้อกิเลสผูก แล้วเอาเม็ดวิเศษเสียบย่ำเข้าที่กระดูกสันหลังของซีเทียน (ข่ม ผูก เสียบ ย่ำ นี่เป็นเคล็ดในการฝึกจิต)

เจ็กเซียนฮ่องเต้รับสั่งให้เอาซีเทียนไปประหารชีวิต เพราะชอบก่อการจลาจลบนสวรรค์ (บุญนั้นไม่ชอบโพธิปัญญา) พันด้วยดาบ เผลด้วยไฟ ผาด้วยสายฟ้า ซีเทียนก็หาได้ระคายเคืองผิวไม่ เพราะโพธิ์นั้นกายสิทธิ์ เหตุด้วยฟ้าดินสร้าง ลบบัญญัติตายออกจากพญาเงี่ยมพ้ออ่อง แล้วยังได้พลังสวรรค์จากการได้กินชมพุทพีย (พระสูตร) สุราทิพย์ และยาอายุวัฒนะวิเศษ เจ็กเซียนฮ่องเต้จึงมอบซีเทียนไว้กับพรหมท่ายเสียงเล่ากุน เพื่อให้นำไปหลอมในเบ้าหลอมวิเศษชื่อเบ้าเปี้ยก้วย ซีเทียนอาละวาดตีเบ้าหลอมพังพินาศ ชักตะบองออกตีกราดจนหมู่เทพถอยร่น แม้พรหมท่ายเสียงเล่ากุนก็ไม่อาจต้านทานได้ ซีเทียนบุกเข้าไปจนถึงปราสาทที่ประทับของเจ็กเซียนฮ่องเต้ สู้รบกับทหารรักษาพระองค์ของเจ็กเซียนฮ่องเต้ จนทหารเทพต้องล้อมไว้ แต่ไม่อาจเข้าใกล้ซีเทียนได้ เจ็กเซียนฮ่องเต้เห็นเหลือกำลังของสวรรค์ จึงให้เทพบุตรไปนิมนต์พระเช็กเกี่ยมอง-นีฮุดโจ้ว ที่ประทับอยู่ที่วัดลฺยอิมยี่ ภูเขาเล่งซัว เขตเมืองไซจ๊อก (โลกุตระ) ประเทศไซทิมา

พระยูไลพุทธะเสด็จมาห้ามศึกบนสวรรค์ ซีเทียนยังจ้วงจาบต่อพระยูไล โดยอ้างอิทธิปาฏิหาริย์ของตัวเองว่า ตีลังกาที่หนึ่งไปได้ ๑๘,๐๐๐ โยชน์ (เท่ากับระยะทางจากเมืองไต้หวันถึงไซทิมาที่ระบุไว้ใน *ไซอิ๋ว* นั่นคือ โพธิจิตอาจไปถึงนิพพานได้ด้วยการตีลังกาทีเดียว คือขณะจิตเดียว) ดังนั้น ตำแหน่งจอมสวรรค์ควรยกให้ตนนี้แหละคืออหังการของโพธิ

พระยูไลจึงให้ซีเทียนลองแสดงฤทธิ์ให้ดู ซีเทียนจึงดีลังกา
ไปจุกลมพัดจนหมดเร็วแรง ก็หาพ้นไปจากอุ้งพระหัตถ์ของพระ
พุทธะที่ซีเทียนเข้าใจเอาไว้ นั้วทั้ง ๕ (ชายพระญาณในชั้น ๕)
เป็นรากของฟ้า คิดว่าตัวชนะพนันอันมีเดิมพันเป็นตำแหน่งจอม
สวรรค์ ครั้นทราบว่าแพ้ก็ยั้งดินทูลังไม่ยอมรับ (ต่อความรู้เรื่องชั้น ๕)
พระยูไลจึงได้คว่ำพระหัตถ์ครอบซีเทียน พระยูไลได้สลัดซีเทียน
ตกลงมายังพื้นโลก และได้เกิดเป็นภูเข ๕ ยอดติดกันครอบซีเทียน
ไว้ โฟธิจึงเพิ่งได้มารู้ฤทธิ์ของปัญญาพาหนะในชั้นว่าหนักดูจุเขา
ความเพียรพยายามของซีเทียนไม่อาจเคลื่อนไปสู่มรรคผลได้ เพราะ
อุปาทานครอบงำ จึงอุปมาได้ว่า ให้ซีเทียนได้เชียกินน้ำเหล็กหลอม
ทุกครั้งที่มีนหิว นั่นคือพอจิตกระทำงานตามหน้าที่ของมัน ก็ยึดมั่น
ว่าฉัน ว่าของฉัน จนเป็นทุกข์ดูจกินน้ำเหล็กหลอม

เรื่องราวความเป็นมาแต่ต้นจนติดอยู่ได้ภูเขา โฝไลได้แต่หัว
รอรวันพระถึงซัมจัง (ขันติ) จะมาช่วย และสวมมงคลให้ เพื่อเดินทาง
ไปไซที (นิพพาน) ของหงอคง (โฟธิ) ก็จบเพียงนี้

กวนอิม

กวนอิม คือ พระโพธิสัตว์อวโลกิเตศวร^๑ เป็นตัวแทนของเมตตา โดยทั่วไปแล้ว อวโลกิเตศวรจะเล็งเอาบารมีย่อ ๔ คือ สุธติ ปัญญา เมตตา และขันติ ซึ่งอาจย่อเหลือ ๒ คือ ปัญญาและเมตตา ถ้าย่อให้เป็นหนึ่งคือ เมตตาที่ประกอบด้วยปัญญา อวโลกิเตศวรของทิเบต ศิลปินได้เขียนกึ่งหญิงกึ่งชาย ส่วนในประเทศจีนนั้นเป็นกวนอิมเนี่ย โดยเหตุผลว่า ความกรุณาอันใหญ่หลวงนั้นพึงเทียบจากมารดารักบุตร เป็นบุคลาธิษฐานที่เกิดในกลุ่มมหายานอินเดีย ด้วยเหตุผลก้ำกั้วในกระบวนการของพุทธธรรมในเวลานั้น ในฐานะเครื่องมือในการเผยแพร่ จึงละม้ายกับพระอิศวรของฮินดู บางยุคได้เลยเกิด ทำเป็นรูปอวโลกิเตศวรกำลังเหยียบพระอิศวรไว้ เบื้องล่างก็มี

ใน *ไซอิ๋ว* กวนอิมโพธิสัตว์เป็นเมตตาบารมี ในงานอาราธนา

^๑ อวโลกิเตศวร มาจากคำว่า อวโลกิต + อิศวร แปลว่า พระผู้เป็นใหญ่ที่ปรากฏแก่โลกมนุษย์ หรือที่ชาวโลกมองเห็น (Seen by the world) แต่มักแปลกันว่า พระผู้เป็นใหญ่ ผู้มองลงยังสัตว์โลก

พระไตรปิฎก สาธุศิษย์เอกของกวนอิมคือ สุขไ้ (บั๊กเจีย) คือ ทานบารมีซึ่งเป็นบุตรของถักทะเลที่อ่อง ทหารเอกของเจ็กเซียนฮ่องเต้ โพิธัสต์วกวนอิมได้รับของวิเศษคือผ้ากาสาหวัดสเตอร์ (วินัย) ไม่เท่า (พหูสูต) และมณฑล ๓ ห่วง (กัมมัฏฐาน มีไตรลักษณ์เป็นอารมณ์) จากพระพุทธองค์ เพื่อมอบให้แก่ผู้มีศรัทธาที่จะไปอาราธนาพระ ไตรปิฎกยังไซ่

กวนอิมโพิธัสต์วได้ทำสัญญาไถ่โทษแก่บรรดาผู้ต้องโทษจาก สวรรค์ ด้วยการให้สาธุศิษย์ติดตามพระดังไปไซ่ที่ตามลำดับนั้นคือ บารมีต่างๆ ดังนี้

๑. ชั่วเจ้ง (สมาธิ) ก่อนพบพระโพิธัสต์วกวนอิมนั้น เป็นเทพ อยู่บนสวรรค์ กระทำความผิด ถูกสาปให้จมอยู่ในลำน้ำลี้วชั่วอ้อ มีความหมายพิเศษว่า สมาธิแห่งชีวิต (อนันตริกสมาธิ) มีอยู่แล้ว แต่ มันยังจมอยู่ ไม่สามารถนำมาเป็นประโยชน์แก่ชีวิตได้ เพราะเป็น มิจฉาปฏิภูณี่นั่นเอง จนกว่าจะมาพบพระโพิธัสต์วกวนอิม จึงได้ถูกทอด ใ้ไปในการสัมมาทิภูณี่ สมาธิที่อยู่ในรูปของปีศาจจึงรอวันพบพระ ถึงซั่มจั้ง อยู่ในลำน้ำลี้วชั่วอ้อ พระกวนอิมตั้งชื่อให้ว่า ชั่วหงอเจ้ง

๒. ไบ่ยก่าย (ศีลบารมี) ซึ่งเป็นเทพบุตรบนสวรรค์ เคยมียศ เป็นถึงผู้บังคับการทหารเรือในแม่น้ำทางที่อ้อ กระทำการทุจริต จึง ต้องโทษจากสวรรค์ให้จุติจากเทวโลกลงในท้องแม่สุกร และถูกสาป เป็นปีศาจอยู่ในภูเขาสกลิ่นชั่ว ถ้าหุนจางต้อง

๓. ม้าขาว (วิริยบารมี) นั้นเป็นบารมีย่อยที่รวมอยู่ในตระกูล สมาธิ แต่เดิมเป็นเล้ง (มังกร) เป็นบุตรของพญาเล้งอ่องแห่งทะเล ตะวันตก (คือคุณสมบัติประเสริฐที่เป็นฝ่ายกุศลที่จะไปสู่นิพพาน)

ได้เอาไฟจุดเผาปราสาทบิดาเพราะน้อยใจ จึงได้รับโทษจากสวรรค์ กำลังรอลงโทษชีวิต พระโพธิสัตว์กวนอิมจึงได้ไถ่โทษให้ โดยรับคำสั่งจากพระโพธิสัตว์กวนอิมให้รอพระดังอยู่ที่บึงเองเล่า ภูเขาจ้าวบัวขาว

๔. ซีเทียนได้อื่อ (ปัญญาบารมี) ถูกภูเขาคบรอบอยู่ ได้กลับใจจากมิจฉาทิฐิ เมื่อพบกับกวนอิม ปัญญาที่ถูกกล่อมเกลียดด้วยเมตตา จึงหันมาสู่ทางชอบได้ ซีเทียนกลับใจแล้วจึงตั้งหน้ารอพระดังข้ามจ้ง

พระโพธิสัตว์กวนอิมกับฮุยไฉสำเร็จวางแผนงานตามนั้นแล้ว จึงได้มุ่งตรงไปยังเมืองไต้ตัง จำแลงกายเป็นหลวงจีนแก่ช้ำเรื้อน (นี่แหละคือพระโพธิสัตว์กวนอิมแท้จริง) ประกาศขายจีวรวิเศษและไม้เท้าด้วยราคอันสูงยิ่งจนไม่มีใครใคร่จะซื้อ กระทั่งพระเจ้าย่งไทจง (ศรัทธา) ได้ซื้อถวายให้พระดังข้ามจ้ง หลวงจีนช้ำเรื้อนคือกวนอิมจึงให้เปล่าแก่ผู้มีศรัทธาและขันติ

เมตตา คือ โพธิสัตว์กวนอิมนั้นจะมีบทบาทยิ่งกว่าโพธิสัตว์องค์อื่น แม้ว่าการเดินทางไปสู่ไซ่ที่ (นิพพาน) นั้นขึ้นอยู่กับทองคำ (ปัญญา) ความแน่วแน่ของการอธิษฐานใจ ทั้งสัจจะและอดทนก็สำคัญมาก แต่ในคราวคับขันอันจบแล้ว เมตตาเข้าช่วยให้รอดได้เสมอ เมตตาของโพธิสัตว์นั้นเล็งเอาการทดใช้กิเลสที่หลากแรงจัดนั้นมาเป็นประโยชน์ต่อผู้อื่น กิเลสคือพลังบ้าดุน้ำหลาก เมื่อยังละให้เด็ดขาดไม่ได้ จำเป็นต้องทดใช้ให้เป็นประโยชน์ก่อน จนกว่าจะสิ้นแรงกิเลสไปด้วยปัญญา

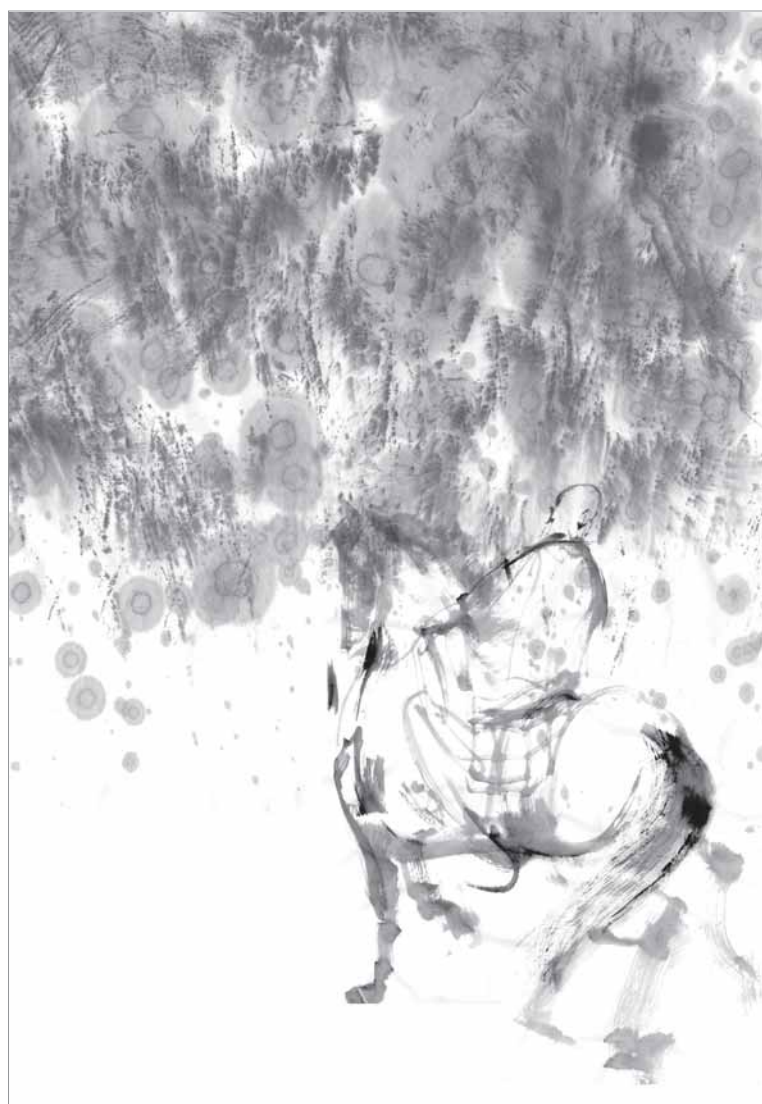
ตลอดทางสู่ไซ่ที่ บรรดาพระโพธิสัตว์ได้เสด็จมาเมื่อคณะ

เข้าที่คับขัน เพื่อแนะวิธีชี้เหตุ ส่วนการปลดปล่อยให้พ้นปีศาจเป็นหน้าที่ของหงอคง (ปัญญา) ครั้งหงอคงถึงที่คับขันและเมื่อกวณโณิม (เมตตา) ช่วยไม่ได้ เพราะปีศาจตนนั้นดุร้ายเหลือแล้ว หงอคงต้องเหาะลิวไปเฝ้าพระยูไล (ธรรมชาติแห่งความเป็นพุทธะ) เพื่อขอคำแนะนำในการปราบปีศาจชั้นพิเศษนั้น หงอคง (ปัญญา) ได้เข้าเฝ้าพระยูไล (พุทธภาวะ) หลายครั้งจนเจเนใจ จึงไม่หลงทิศทางจากเขา เล่งชิวที่ประทับของพระยูไลเลย

พระถั่งตั่งปณิธาน

อ้าองค์พระปฏิมา
ไปสืบปฏิภนไตรโลกบ้าน
จะฝากลายไว้ให้โลกระบือ
ด้วยใจที่ท่วมศรัทธา
ขอให้ได้ศิษย์เรื่องฤทธิ์
ขอคุณพระชนกชนนี
ขอเทพเจ้าจงช่วยแห่ห้อม
ขอเดชะพระอุปัชฌาจารย์
ขออธิษฐานทานศีลวิริยะ
อุเบกขาเนกขัมมขันตี
ตราบถึงบัวบาทพระพุทธร
จะอาราธนาพระปฏิภนไตร
อ้าองค์พระปฏิมา
วกรวนอยู่ในไพรพวง

ข้าขอตั้งสัจจอธิษฐาน
ให้สะท้อนทั่วทั้งโลกา
เล่าลือลูกหลานวันหน้า
ให้เข้าใจถึงไซทิ
อาจปลิดชีพมารผลาญผี
ช่วยคุ้มปีศาจรังควาน
รายล้อมหลวงจีนใจหาญ
บันดาลให้แคล้วไพบ
สัจจะปัญญาญาณรัศมี
बारมีเมตตาคุ้มภัย
สุดหล้ามุ่งฝ่าป่าใหญ่
มาถวายท่านท้าวไทจง
ขอปัญญาข้าอย่าลืมหอง
ขอจงลูถึงนิพพานพลัน

บทที่ ๑

การเดินทาง

(กิลีสมูล ๓ ดุจ ๓ ปีศาจ)

ดูโน่นแน่ะ พระถังซัมจั๋ง^๑นั่งบนหลังม้าพระราขทาน กำลัง
คุมไปตามทางสู่ป่าใหญ่ เข้าตรู่วันแรกของการเดินทางนี้ มีหมอก
ลงจัดสองข้างทาง พระถังซัมจั๋งจึงเดินวนเวียนหลงทางไปถึงภูเขา
ซังซีซัว (สองแพร่ง) และทันใดนั้น พื้นดินก็พลันยุบฮวบลง พร้อม
ด้วยเสียงหัวเราะดังก้องป่าของปีศาจเสืออิมเจียงกุนทวนหม้ออ่อง
เพราะมันสนใจที่จะได้กินเนื้อพระภิกษุ ผู้อุตรจิตจะไปไซ้ที่

พระถังอกสันขวัญหาย เมื่อปีศาจตะโกนเรียกเพื่อนอีกสอง
ตน คือ ปีศาจหมีซัวกุนอ่อง และปีศาจควายดำเต็กซู้ซืออ่อง ดังขรม
เพื่อให้มากินเลี้ยงกัน

รูป แหม สนุกจริงครับ น่าหวาดเสียว พระถังซัมจั๋ง^๑ผจญปีศาจ
ทั้ง ๓ ตั้งแต่วันเริ่มออกเดินทางไปในคนเดียวทีเดียว

โหวง นี่แน่ ถ้าหากเจ้ามีจิตเลือนลอยมาอยู่ที่รสสนุกของเรื่องราว
ภูตผีชั้นเปลือกเหล่านี้ เจ้าจะพลาดจากสาระ

รูป สารของไข่อิวก็อยู่ตรงสนุกนี้ พระถังผจญผี โกหกหมดเท็จไป
ตลอดทางจนถึงอินเดียมิใช่หรือ?

โหวง เจ้าเซอ มองเข้าไปในใจของเจ้าที่นี่และเดี๋ยวนี้ ก็จะพบพระ
ถังซัมจั๋งกำลังหล่นลงในหล่มปีศาจ

รูป ผมไม่เข้าใจท่านเลย พระถังก็พระถัง จะเกี่ยวอะไรกับผมเล่า?

โหวง จงลืมพระถังทางกายภาพเสีย ลองเดาดูซิว่า ๓ ปีศาจคือ
อะไรแน่?

นาม ผมใช้หลักปริยัติเดาก็ได้ว่า คือ มิจฉาทิฎฐิทั้ง ๓ คือ อุจเจท-
ทิฎฐิ ความเห็นว่าขาดสูญ ตายแล้วไม่เกิด นี่ปีศาจเสื้อ
สัสสตทิฎฐิ ความเห็นว่าทุกสิ่งเที่ยง ตายแล้วเกิด นี่มิใช่
ปีศาจหมีรี และนัตถิกทิฎฐิ ความเห็นว่า บุญ-บาปไม่มี นี่
ปีศาจควายดำ พระถังตอนออกเดินทางใหม่ๆ ไปอินเดีย
มีมิจฉาทิฎฐิ ๓ ใช่ไหม?

โหวง เอาอีกแล้ว...ไม่มีพระถังและไม่มีอินเดีย พอเริ่ม “ออก
เดินทาง” ก็พบกิเลสมูลทั้ง ๓ อย่างคาดไม่ถึง มิใช่มิจฉาทิฎฐิ
๓ ดอก ชีวิตโดยทั่วไปนั้นดูคล้ายๆ จะไม่มีกิเลส ครั้นหัน
มาศรัทธาใน “การเดินทาง” ในภายใน จึงได้เห็น และดังนั้น
เราจึงแต่งว่า วันเริ่มออกเดินทางก็พลันหล่นโครมลงใน
หล่มปีศาจ คือ รากมูล อุบัติด้วยหล่มของปีศาจเสื้ออิม-
เจียงกุนทวนหม้ออ่อง ซึ่งมันมีสหายปีศาจอีก ๒ คือ โลภมูล
อุบัติด้วยปีศาจหมีซัวกุนอ่อง และโมหมูล ปีศาจควายดำ
เด็กซู้สี่อ่อง กิเลสมูลที่ไม่เคยคาดคิดว่าพิษสงมันจะมาก
มายเพียงนั้น

รูป ก็แล้ว ภูเขาขี้ขี้ขี้ขี้ หมายถึงอะไรเล่าครับ?

โหงว ขี้ขี้ขี้ขี้ คือ ภูเขาสองง่าม

รูป ผมเข้าใจแล้ว คือว่าชีวิตที่ตัดสินใจมุ่งต่อความหลุดพ้น ครั้นได้ผจญกิเลสก็ท้อใจ เกิดลังเลต่อการละกิเลส โลเลว่า จะไปดีหรือไม่ไปดี นี่เองคือภูเขาสองง่าม

โหงว เจ้านี้ค่อยฉลาดขึ้นบ้างแล้ว

รูป ขอได้โปรดเล่าต่อไปครับท่าน ผมเคยรู้ประวัติของพระถัง-
ซัมจั๋งจาริกไปตามเส้นทางสายไหม ไม่นึกว่ายังมีเกร็ดย่อย
แต่งโกหกให้สนุกขึ้นอีกแยะ

โหงว ดูเหมือนเจ้าจะเลือนลอยอีกแล้ว จิงหว่า ไชอิ๋วเป็นเรื่อง
โกหก คนอื่นเขาเขียนประวัติพระถังซัมจั๋งไปอินเดียทาง
กายภาพ เราเองเขียนประวัติการเดินทางฝ่ายจิตวิญญาณ
ของทุกๆ คน และจงฟังโคลกของเรา

“มิใช่พระถังผจญ	ผีบนเส้นทางสายไหม
แต่บนหนทางสายใจ	จึงได้พบพระพุทธร
ลึกลับชักชวนคนว่า	แต่งบ้ำน้ำร้อยสวะ
พระถังพร้อมทั้งคณะ	เงอะงะไนใจเจ้าเอง”

นาม ท่านครับ ได้โปรดเล่าต่อว่า พระถังรอดจากหล่มปีศาจทั้ง ๓
อย่างไรกัน?

โหงว ถ้าเจ้ายังสนใจจะฟัง ก็จงทำในใจให้ดี เราจะเล่าต่อให้ฟังใน
บทถัดไป

บทที่ ๒

กตัญญูกตเวทิตา สนับสนุนให้ได้โพธิปัญญา

เทพเจ้าประจำดวงดาวไทเป็กแซกุน ได้ปรากฏภายในร่างของตาเผ่า มาช่วยพระถังให้รอดพ้นจากความตาย แล้วสั่งว่า “ถ้าท่านจะไปไซ้ที่ จำต้องไม่ปรินิพพานถึงความทุกข์ยาก ด้วยการทำอย่างนี้ ท่านจะได้สาธุศิษย์ผู้มีฤทธิ์นำทางไปถึงจุดหมายได้”

พระถังซำจั๋งเดินทางต่อไปแต่ผู้เดียวในป่าใหญ่ อันเต็มไปด้วยภูตผีและสัตว์ร้าย วันหนึ่งพระถังได้ถูกเสือและงูร้ายล้อมหน้าล้อมหลังจนใจสั่นระรัว ถ้ามิได้นายพรานป่าชื่อเล่าเป็กกิมมาช่วย ก็แน่ที่พระถังจะสิ้นชีวิต เล่าเป็กกิมพรานป่าผู้กตัญญูต่อมารดา นิมนต์พระถังไปที่บ้านแล้วตามไปส่งพระถังที่ภูเขาโจ้วเห่งซัว คือภูเขาห้ายอดที่พระเช็กเกียมองเห็นสุดใจไว้ครอบทับซีเทียนไต้เซีย (ซึ่งหงอคง) ไว้ และสาปสิ่งจunksกว่าพระถังซำจั๋งจะมาปลดปล่อยเอาไปเป็นสาธุศิษย์ ไปสืบพระไตรปิฎกยังไซ้ที่

พระถังขอร้องให้เล่าเป็กกิม ไปส่งจนพ้นเขตภูเขาโจ้วเห่งซัว แต่พรานกตัญญูต่อมารดาปฏิเสธอ้างว่า “พ้นเขตภูเขานั้นแล้ว บรรดาเนื้อสิ่งสราสตร์ มิได้อยู่ในอำนาจของข้าพเจ้าแล้ว”

ขณะนั้นเอง ทั้งสองได้ยินเสียงร้องทักดังก้องฟ้าของซีเทียน
ได้ชื่อ

“อาจารย์...ทำไมมาช้านักเล่า?”

เล่าเป็กกิมเป็นคนกล้า เดินรีเข้าไปที่ที่มาของเสียง เห็น
ซีเทียนได้ชื่อถูกภูเขาทับอยู่ก็เข้าไปถามความ ครั้นรู้เรื่องกันแล้ว ก็
ช่วยเอานิ้วแคะขี้ตะไคร่น้ำที่ขึ้นในหูของซีเทียน เนื่องจากถูกภูเขา
ครอบอยู่นานนับร้อยๆ ปี

ซีเทียนก็ขอให้พระถังขึ้นไปปลดแผ่นยันต์มีอักขระ ๖ พยางค์
ออกจากยอดภูเขา อักขระ ๖ พยางค์นั้นว่า “โอม มณีปัทเม สุม”

ครั้นแล้วซีเทียนก็แผลงฤทธิ์เสียงดังสนั่น ดิดสลดตัวหลุด
ออกมาจากภูเขา มาหมอบไหว้พระถังซี้จั๊ว อาจารย์ก็ได้สาธุศิษย์
เอกคู่หูตั้งแต่นั้น เล่าเป็กกิมพรานกตัญญูก็ลากลับไป

หังเจียเอาตะบองอยู่ที่เสียบไว้ในรูกุหลอกมาทาบเสื่อตัวหนึ่ง
ตาย แล้วถลกหนังเสื่อเอามาอุ่นหอม เป็นอันว่าซีเทียนได้บวชครั้งแรก
พระถังตั้งชื่อใหม่ให้ว่า “ซึ้งหังเจีย”

ศิษย์จึงมาให้อาจารย์นั่ง บ่ายหน้าเดินดุ่มๆ ไปในป่าใหญ่
มุ่งสู่ทิศประจิม

นาม พระถังรอดจากปีศาจกิเลสหลุดอย่างไรครับ?

โหวง เจ้าไม่ตั้งใจฟังเราเล่าเลยจริงๆ ก็ไท่เป็กแซกุนกล่าวว่าจะอย่างไร
เล่า?

นาม จงทนอย่าได้บ่น แล้วจะได้ศิษย์มีฤทธิ์มาก แล้วศิษย์นั้นจะ
ช่วย

โหวง นั่นแหละ จงทนต่อการบีบคั้นของกิเลส ไม่ยอมที่จะทำตาม
อำนาจของกิเลส แล้วจะพ้นจากหล่มได้เอง

รูป เอ๊ะ ท่านครับ ถ้าพ้นจากหล่มของกิเลสมูล ๓ พระดังก็เป็น
พระอรหันต์แล้วซีครับ

โหวง นี่เธอ เราเตือนก็ครั้งแล้ว ไม่ใช่พระถึงซุ่มจิ้งที่ไหนนะ แต่
ชีวิตช่วงที่ศรัทธาซันตียังต้องล้มลุกคลุกคลาน และปีศาจ
กิเลสมูลมิได้ถูกฆ่าตายนี้ เพราะพระถึงยังไม่ได้ศิษย์ (เหิง-
เจีย - ปัญญา) ปีศาจมันหลบหายไปเท่านั้น แล้วมันจะมา
ใหม่ในรูปของปีศาจอีกหลายร้อยหลายแสนทีเดียว

รูป เอ อยู่ดีๆ กิเลสมูลหายไปเฉยๆ ได้หรือครับ ในชีวิตกิเลส
มันต้องสั่นดานอยู่นี่

โหวง อย่าลืมน้า...จงดูเข้าไปในใจ เจ้าจะพบว่า แม้สิ่งที่เรียกว่า
กิเลสมูลก็หาไม่อยู่จริงไม่ ปีศาจทั้ง ๓ มันเป็นมายา เข้ามา
เพื่อให้รู้จัก และให้เหิงเจียฆ่ามันเสีย มันไม่ได้มีอยู่ตลอด
เวลาดอก

รูป เล่าเบิกกิม ซี้เทียนได้เสีย เล่าครับ?

โหวง เล่าเบิกกิมคือความกตัญญูที่ไปเชี้ยตะใคร่ในรูลูของซี้เทียน
ก็คือกตัญญูตเวทิตาคุนั้น จะเป็นธรรมเครื่องสนับสนุน
ให้ได้โพธิปัญญา เราจึงอุปมาด้วยกตัญญู เชี้ยแคะหูให้
ปัญญาที่ถูกครอบงำอยู่ในชีวิต

รูป ทำไมถึงเขตภูเขาไฉ่วเหิงซัวแล้ว บรรดาเนื้อเสือจึงไม่อยู่ใน
อำนาจพรานกตัญญูเล่าเบิกกิม?

โหวง การละกิเลสในเขตนั้น เป็นหน้าที่ของปัญญา ไม่ใช่กตัญญู

รูป พระเช็กเทียมมองนี้สุดใจวัดครอบซีเทียนด้วยภูเขา ๕ ยอดเล่า
หมายความว่าอย่างไร?

โหวง เจ้าจงย้อนไปดูบทซึ่งหงอคง แต่เราสรุปย่อให้ฟังว่า ปัญญา
สามัญนั้นถูกอุปาทานชั้น ๕ ครอบงำอยู่นานนัก จนกว่า...

นาม จนกว่าชั้นดีจะถูกกตัญญูส่งมาถึง

โหวง อย่าสู้รู้...จนกว่าจะแกะอักขระ ๖ พยางค์คือ “โอม
มณีปัทเม สุม” ออกได้ เมื่อนั้นแหละปัญญาจึงจะเป็นอิสระ
และจะนำชีวิตไปสู่นิพพาน

รูป แกะอักขระ ๖ พยางค์ออก หมายความว่าอย่างไร?

โหวง “แกะ” หมายความว่า เข้าใจอรรถซึมซาบในบทภาวนานี้
คือ “โอม มณีปัทเม สุม” แปลว่า “ขอนอบน้อมแด่ดวงมณี
ในดอกปทุม” คือ ความประเสริฐแห่งใจ

รูป ท่านครับ เห่งเจียหุบเสื่อถลกหนังมานุ่งหมายถึงการบวช
ปัญญาบวชได้อย่างไรกันครับ?

โหวง เห่งเจีย (ปัญญา) ห่มหนังเสื่อ นั้นหมายถึงปัญญาเริ่มน้อม
ไปสู่เนกขัมมเท่านั้น ส่วนการบวชจริงๆ ของปัญญา คือ การ
สวมนมกล ๓ วงของพระยูไล

รูป มงกล ๓ วง?

โหวง มงกล ๓ วง คือ ไตรลักษณ์ ที่นำมา “ครอบหัว” ปัญญา
เข้าแล้ว นั่นคือการบวชแท้

รูป ผมไม่เข้าใจเลยจริงๆ ครับ

โหวง อยากเข้าใจก็จงเงี่ยหูฟัง เราจะเล่าในตอนต่อไป

บทที่ ๓

อินทรี ๖ ดุจโจร ๖ คน

อาจารย์ชวนศิษย์คนโปรด รอนแรมกันมาในท่ามกลางฤดูหนาว และอย่างไม่ทันคาดคิด โจร ๖ คน ได้จู่โจมเข้ามาขวางหน้า ร้องทวาดซู่ว่าจะปล้นทรัพย์และชีวิต พระถึงตกใจกลัวจนตัวสั่น เหนียงเจี๋ยกรากเข้าประจันหน้า ร้องถามชื่อแซ่กันขึ้น นายโจรร้องบอกชื่อดังนี้

โจรคนแรก	ซ็อง ^๑ นัซซัน ^๒ นะเจ้า	ตาเห็นรูปใจเร้า
	รุ่มร้อน ตัณหา	แลนา
โจรคนที่สอง	ยี่เตี้ยล่อหน้ากริ้ว	หูยิบเสียงใจสะยั่ว
	รุ่มร้อน ตัณหา	แลนา
โจรคนที่สาม	ภิช้ออายหน้าแปรี	จมูกได้กลิ่นใจแพ้
	รุ่มร้อน ตัณหา	แลนา
โจรคนที่สี่	จิสองชื่อคือลิ้น	ลิ้มรสแล้วใจเดิน
	รุ่มร้อน ตัณหา	แลนา
โจรคนที่ห้า	ซึ้นปุมอิ้ว ^๓ ที่ห้า	สัมผัสผิวใจบ้า
	รุ่มร้อน ตัณหา	แลนา

โจรคนที่หก อีเกียนออกหัวหน้า ใจรู้คิดพะว้า
 รู้ร้อน ตัณหา แลนา

เหิงเจียได้ยื่นซื้อแล้วหัวเราะก๊ากใหญ่ ร้องขึ้นว่า “อ้ายพวก
ลูกหลานข้า เจ้าพวกขนหน้าแข้งของปู่ ถ้าพวกเจ้าทั้งหกปล้นอะไร
มาแล้ว ให้เรามีส่วนแบ่งด้วย ปู่ก็จะไว้ชีวิตพวกเจ้า”

นายโจรทั้งหกเป็นเดือดเป็นแค้นในคำสบประมาท... โธ่
อ้ายลิงหาเรื่องตาย

ทั้งหกกรมเข้ารบเหิงเจีย เหิงเจียจึงตีตายหมด ฝ่ายพระถัง
เห็นศิษย์โหดร้ายก็ดำหนิ เหิงเจียก็เถียงว่า ขึ้นไม่ตีมัน มันก็จะตี
อาจารย์ตายเท่านั้น

ศิษย์และอาจารย์โต้เถียงด่าทอกันรุนแรง พระถังเดือดดาล
ขึ้น จึงออกปากขับไล่ไม่ให้ร่วมทางไปไซ้ที่ เหิงเจียก็น้อยใจ จึงทิ้ง
อาจารย์เสีย แล้วเหาะลิวไปชดน้ำชากับพญาล่องอ่องที่ได้บาดาล

โหวง เป็นไง?

รูป แหมสนุกจริงๆ ครับ เหิงเจียเป็นลิง ทำไมจึงแต่งให้เก่งขนาด
โจร ๖ คนสู้ไม่ได้

นาม แกลืมไปอีกแล้วสิน่า

โหวง โจร ๖ คน คือ ผัสสะ ๖ (ตาเห็นรูป จักขุวิญญาณเกิด ฯลฯ
อันเป็นปัจจัยให้ตัณหา)

นาม ที่เหิงเจียหัวเราะก๊ากร้องว่าโจรทั้ง ๖ เป็นลูกหลานและขน
หน้าแข้งนั่นเล่าครับ?

โหวง วิญญาณ ๖ ที่เกิดในขณะแห่งการกระทบของอายตนะ ๖ กับ
อารมณ์ ๖ นั่นคือ ธาตุรู้ (วิญญาณธาตุ) ซึ่งเป็น “ชน
หน้าแข็ง” ของโพธิจิต

รูป แท้จริง ธาตุรู้ (วิญญาณธาตุ) ที่เกิดจากการกระทบทั้งหก
ทางนั้นมีสองชนิด ชนิดแรกคือ อวิชชาสัมผัสนี้จำต้อง “ฆ่า”
เสีย เอาไว้ไม่ได้ ขึ้นเอาไว้มันจะฆ่าพระถึง คือชีวิตทาง
ธรรมจะถูกฆ่า อีกชนิดหนึ่งคือปฏิขัมผัส หรือวิชาสัมผัส
การกระทบที่ลึกกว่ากระทบหรือมีการเห็นตามอาการที่เป็น
จริงของการกระทบ แล้วไม่ปรุงแต่งเป็นตัณหา เช่นนี้ย่อม
ให้มีการกระทบได้ การกระทบทางอายตนะนั้นดูใจรปลัน
ถ้าให้ปัญญามีส่วนในการกระทบขึ้นทุกๆ ครั้ง การกระทบ
นั้นกลับเป็นความรู้

นาม จึงอุปมาว่า เหยี่ยว (ปัญญา) จะไว้ชีวิต ถ้าปล้นมาแล้ว
แบ่งให้ตนด้วย

โหวง ใช่แล้ว

รูป ก็แล้วทำไม พระถึงจึงไม่เข้าใจล่ะครับ เหยี่ยวนั้นฉลาดออก

โหวง นี่เธอ ขอดูเถิดว่าไม่มีพระถึงหรือลิง พระถึงคือศรัทธา ขันติ
สัจจะ อธิษฐาน ซึ่งภูมิธรรมเหล่านี้ยังลงร่องรอยกันไม่ได้กับ
ปัญญา

นาม จึงอุปมาว่า ทะเลาะกันดังลั่นไปทั้งป่า

รูป แล้วไง แต่งให้เหยี่ยวดันเหาะลิวไปชดน้ำชากับพญาเล่งอ่อง
ถึงบาดาลเขียว

นาม เอ?

โหวง เมื่อมีแต่ศรัทธา ขันตินำหน้า ปัญญาก็กบดานเสียเท่านั้น
ขันติหรือศรัทธามันไม่ค่อยชอบใช้ปัญญาดอกเธอ

นาม จริง...หรือแกว่าไฉ

รูป อาจารย์เล่าตอดีกว่าครับ ว่าพระถังทำอย่างไรจึงให้ปัญญา
มาเป็นคนจุ้มไปไซที่ได้อีก

โหวง อยากลัวเลยเธอ ว่าแต่ว่าแห่งเจียของเธอเองลงไปชดน้ำชา
อยู่ไหนนะ?

บทที่ ๔

ปัญญารู้ไตรลักษณ์ คือการ “บวช” แท้

พระถังซัมจั๋ง^๑คอดก เดินจงมั่วไปในป่าใหญ่แต่ลำพัง แสนว่าเหว เดินมาครู่หนึ่งพบพระโพธิสัตว์กวนอิมแปลงมาเป็นแม่เฒ่า ได้สนทนาปราศรัยรู้ความกันแล้ว แม่เฒ่ากล่าวว่า การจะไปไซ้ทีโดยไม่มีเหง้าเจียนั้น ย่อมไปไม่ถึงโดยแน่นอน แม่เฒ่ารับว่าจะช่วยไปตามเหง้าเจียนั้นให้นางได้มอบเสื้อและห่วงมวงคลสวมหัว พร้อมทั้งมนตร์สะกดหัวใจไว้ปราบเหง้าเจียนั้นในเวลาต้อหรือดูร้าย

กล่าวฝ่ายเหง้าเจียนั้น ชดน้ำชาอยู่กับพญาเล้งอ่องๆ ได้เตือนสติให้รำลึกถึงมรรคผล เหง้าเจียนั้นจึงหายย้อนกลับมาหาพระถัง พระถังก็ให้เหง้าเจียนั้นสวมเสื้อและห่วงมวงคล โดยหลอกว่าเป็นหมวกวิเศษที่ใครใส่แล้วยิ่งฉลาดรอบรู้ในการหนังสือ ส่วนเสื้อนั้นใครสวมแล้วจะรู้จักขนบธรรมเนียมประเพณีโดยไม่ต้องเรียนต้องฝึก เหง้าเจียนั้นหลงเชื่อ ครั้นแล้วพระถังก็ลงรายมนตร์สะกด เหง้าเจียนั้นก็ปวดขมับล้มม้วนไปมา เป็นอันว่า เจ้าลิงจอมใจของเรา ก็อยู่ในกำมือของพระถังซัมจั๋งโดยสิ้นเชิง

นาม (หัวเราะก๊ากๆ)

รูป แก่เข้าใจรี?

นาม เปล่า

รูป แล้วหัวเราะหาอะไรวะ

นาม หัวเราะเยาะความโง่ของคนสมัยเราที่อุตรีกล่าวว่า “แต่ก่อนคนเรายังโง่” ซึ่งเรื่องจริงกลับตรงกันข้าม

รูป ตรงข้ามยังไง?

นาม มันก็ตรงข้ามว่า คนโบราณผูกปรีศนาไว้ให้ คนสมัยนี้แหละโง่ แล้วยังหยิ่งยกตัวอีกซิ อย่างที่อาจารย์เล่ามา แก่รู้รี?

รูป ก็นิทานสนุกๆ ไปคิดอะไรให้ปวดหัวทำไมเล่า อาจารย์ท่านก็แต่งไปเรื่อยๆ นึกไหนได้ก็ว่ากันไป

โหงว ถ้าแก่ขึ้นหมื่นข้า ข้าจะยอมโง่โดยหยุดเฉลย เพื่อให้แก่โง่สองเท่าของข้า

นาม โอ้ อาจารย์อย่าถือสามันเลย ผมอยากทราบจริงๆ ว่า ปัญญาที่กบดานและดื้อดรัยจะถูกควบคุมได้อย่างไร?

โหงว กวนอิมโพธิสัตว์คือเมตตาบารมี ได้นำเส้าพิเศษคือการเฝ้าดูจิต โดยการทำในใจไว้อย่างแยบคาย (โยนิโสมนสิการ) ซึ่งใครเฝ้าแล้วรู้ขนบธรรมเนียมโดยไม่ต้องเรียน ขนบธรรมเนียมที่พระอริยเจ้าได้ทำทางไว้ คือการมีสติเฝ้าดูชีวิต หรือการทำในใจไว้อย่างแยบคาย แล้วจะรู้ทาง รู้ธรรม รู้วินัยโดยไม่ต้องเรียนเลย

รูป แล้วมงคล ๓ ห่วง เล่าครับ?

นาม ผมเดาว่า ศีล สมาธิ ปัญญา ใช่ไหมครับ?

โงว ผิดถนัด แห่งเจียคือปัญญา ซึ่งเราจะได้พบกับศีล สมาธิ ใน
บทถัดๆ ไป ไม่ใช่ที่นี้ ห่วงมงคล ๓ ห่วง คือไตรลักษณ์ ได้แก่
อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา ๓ วงนี้รวบมัดเป็นวงว่าง (สูญตา)
วงเดียวไว้สวมหัวของปัญญา นั่นคือจิตที่ดื้อรั้นกระสับกระ-
ส่าย ไหลไปตามอารมณ์นั้น ต้องให้มันกำหนดกัมมัฏฐาน
ที่มีไตรลักษณ์เป็นอารมณ์จึงจะชื่อว่าบวชจริง ไม่ใช่ที่กาย
เท่านั้น

รูป แล้วทำไมอาจารย์แต่งให้พระถังซึ่งเป็นพระ เทียบทุกศีลหลอก
กระทั่งถึงว่า ห่วงมงคลคือ หมวก ก็ไม่รู้?

นาม นี่ แก เลื่อนลอยอีกแล้วละซี

โงว จิตของคนธรรมดาจะไม่ยอมกำหนดไตรลักษณ์ จะต้อง
หลอกล่อ (ปัดคเห) ว่ากำหนดไตรลักษณ์แล้วจะรู้เรื่องปริยัติ
ได้หมดสิ้น ที่จริงเราไม่ได้หลอกเลย ปริยัติทั้งหมดทั้งสิ้นใน
พระไตรปิฎก รวมลงที่ว่า สิ่งทั้งปวงเป็นอนิจจัง ทุกขัง อนัตตา
หรือสรุปก็คือสูญตา อันอุปมาด้วยห่วงมงคลวงว่างครอบ
ไว้เหนือหัวของปัญญา

นาม แหม สนุกจริงครับ

รูป แล้วคาถापिณฑมฺบเลา?

โงว ทุกครั้งที่จิตดื้อไม่ยอมทำตามในการมุ่งสู่ความหลุดพ้น มัก
จะวนไปสู่อารมณ์โลกๆ ตามปรารถนา คือดันไปกำหนดว่า
สิ่งทั้งปวงเป็นของเที่ยง เป็นสุข หรือเป็นตัวตนเข้า จงรำย
มนตร์ปิณฑมฺบคือ กำหนดกัมมัฏฐานที่มีไตรลักษณ์เป็น
อารมณ์ แล้วปัญญามันจะยอมรับใช้

- นาม** เป็นอันว่า ชีวิตสามารถปลุกเร้าบังคับให้ปัญญาทำหน้าที่
จูงม้าหลวง (วิริยะของศรัทธา) พาชีวิตบ่าหน้าไปสู่นิพพาน
อันเป็นเป้าหมาย โอโฮ วิเศษจริงๆ
- รูป** ผมฟังไม่สนุกเลย แหมคุยกันคอแห้ง ขอน้ำชามาสดกัน
หน่อยนา
- โหวง** มัวชดน้ำชาอยู่ได้บาดาลนั้นแหละ อีนางเง็กมันงงจู้
- รูป** อาจารย์ดำใครครับ เง็กมันงงจู้ไหนกัน?
- นาม** อาจารย์ครับ โปรดเฉลยก่อน เพราะไซ่อียวาวมาก กว่าจะถึง
ตอนนั้นเดี๋ยวผมก็ลืมเสียเท่านั้น
- โหวง** เง็กมันงงจู้คือ กามสุขัลลิกานุโยค เมียน้อยของงูหม้ออ่อง
(มิจฉาทิฏฐิ)
- รูป** อาจารย์ดำผม
- นาม** ท่านอาจารย์ครับ ได้โปรดเล่าต่อไป
- โหวง** บทถัดไปหวาดเสียวมาก เพราะพระถังจะพบปีศาจร้าย
ตัวแรกที่อาศัยอยู่ในบึง ฟังนะ

บทที่ ๕

ปัญญาทำให้ได้วิริยบารมี

อาจารย์และศิษย์คู่มเดินไปในป่าลึก ถึงที่โล่ง ลูถึงบึงใหญ่ชื่อ
เองเล่า (เหยี่ยวโศก) เขตภูเขาคั่วบัวขาว ทันใดนั้น มังกรร้ายเจ็กเล้ง
ซั่มไทจื้อ ผู้ต้องโทษจากสวรรค์ ได้โผล่พรวดขึ้นมา อ้าปากกลืนม้าม
หลวงลงไปในท้อง เหงเจียกระซากตะบองยู่เข้ารบกันโกลาหล
เจ็กเล้งเห็นท่าจะเสียทีก็ดำลงกบดานในก้นบึง เหงเจียมิรู้จะทำ
ประการใด ด้วยตนเชี่ยวชาญเฉพาะบนบก ไม่ถนัดในน้ำ จึงต้อง
เหาะไปนิมนต์พระกวนอิมโพธิสัตว์พร้อมทั้งเทพยดามาช่วย กวน
อิมได้ร้องบอกให้รู้ว่า บุคคลที่เจ็กเล้งรอคือพระถังซัมจั๋งที่จะไป
อาราธนาพระไตรปิฎกนั้น บัดนี้ก็คือคนที่ตนได้กินม้ามเสียนั่นเอง
เจ็กเล้งทราบความแล้วก็ขึ้นจากก้นบึง มาทำความเคารพพระถัง
และไหว้เหงเจีย ฝ่ายกวนอิมก็ร่ายมนตร์แปลงร่างของเจ็กเล้งให้
กลับเป็นม้าขาว เพื่อแทนม้าหลวงที่ถูกกลืนกินไป เมื่อกวนอิมและ
ปวงเทพยดากลับไปสำนักแห่งตนแล้ว เหงเจียก็จูงม้าขาวนำหน้า
พระถังข้ามบึงเองเล่าด้วยเรือของตาเฒ่าผู้หนึ่ง

- นาม** พอก่อนครับ ขอให้อาจารย์ช่วยเฉลยทีก่อน
- รูป** โอ้ เรื่องกำลังสนุก มาขัดคอทำไมก็ไม่รู้
- โหวง** เอาละ ไม่ต้องทะเลาะกัน เราจะเฉลยให้ฟัง ชีวิตช่วงนี้ได้
 ลูถึง “บึงแห่งความท้อถอยใจ”
- นาม** มิน่าเล่าถึงให้ชื่อว่า “เหี่ยววโคก” แม่น้ำขึ้นไปได้ในอากาศ
 ที่ ท้อถอยก็คอดกปึกเปี้ยละเหี่ยวโหย
- โหวง** ตีปึกชูคอในทางธรรม เทียววอดไธด้วยแรงแห่งวิริยะของ
 ศรัทธา (ม้าหลวง) อยู่พักหนึ่ง ในที่สุดม้าก็ถูกกลืน ความ
 ท้อถอยใจก็ประดังเข้ามา
- รูป** เพราะบึงนั้นกว้างมากนะครับ อาจารย์ทำไมไม่แต่งให้ม้า
 พาพระถึงเหาะข้ามไปเลยละครับ?
- นาม** ทำไมไม่ให้เจ๊กเล้งซั่มไทจื้อ ขึ้นมากินม้าหลวง แล้วอยู่ในบึง
 แห่งความท้อถอยเล่าครับ?
- โหวง** วิริยะของศรัทธาหมดเขตเพียงริมบึงนั้น ต่อจากนั้นชีวิต
 จำเป็นต้องพึ่งวิริยะที่เกิดจากปัญญาเข้าปราบปรามปีศาจที่
 กบดานอยู่ในบึง
- รูป** ก็มังกรเจ๊กเล้งกบดานอยู่ และเห้งเจียไม่ได้ฆ่ามันครับ
- โหวง** ในช่วงที่ชีวิตเป็นบึงแห่งความท้อแท้ นั้น วิริยะได้กบดานอยู่
 ต้องใช้โพธิสัตว์ปัญญาปลุกให้มันขึ้นมาชนะความท้อถอยได้
 นั่นคือวิริยบารมีเกิดแล้ว
- นาม** นั่นเป็นคติของมหายานนี่
- โหวง** เอาเถอะนา แม่น้ำไม่ไปตามกวนอิมมา เห้งเจียกับเจ๊กเล้งก็รู้จัก
 กันจนได้ เพราะเจ๊กเล้งกำลังรออยู่แล้ว

นาม ทำไมเห้งเจียไม่ถนัดทางน้ำ?

โหงว เห้งเจียคือตัวปัญญาที่ยังหยาบเถื่อนอยู่ ยังขาดศีล ซึ่งจะพบในบทถัดไป ซึ่งทั้งสามจะได้ช่วยกันปราบปีศาจในน้ำ คือกิเลสประเภทกบดาน ตอนนี้สรุปว่า เมตตาของโพธิสัตว์นั้นทำให้วิริยะตื่นขึ้น

นาม แล้วคณะไปไซที่ข้ามบึงแห่งความ “ท้อถอย” ด้วยเรือของตาเฒ่า หมายความว่าอย่างไร?

รูป โอ้...คุณ ตาเฒ่าไม่มีชื่อจะมีความหมายอะไร นอกจากว่าอาจารย์แต่งส่งเดชให้พระถึงข้ามบึงเท่านั้นเอง

โหงว ตาเฒ่าคือ “โบราณธรรม” โบราณวิธีที่ท่านผู้รู้ได้ผ่านบึงแห่งความท้อถอยของชีวิตไปได้

รูป โอ้ย...ผมชักวังเวมเข้าทุกทีแล้ว จะไปตีความในด้านในทำไมกันนักหนาเชียว อ่าน-ฟังให้สนุกๆ ก็พอแล้ว

นาม ...ไซอิ๋ว ของอาจารย์เป็นวรรณกรรมที่เป็นพยานในการมองด้านในไซไหมครับ?

โหงว อ่ายอเราเกินไปนัก แท้จริงเราได้เค้าวิธีจากรamayana

นาม อะไรกัน? ramayana ก็เป็นวรรณกรรมด้านในหรือครับ?

โหงว ไซ เอาเถิดเจ้าจะรู้เอง อย่าเสียเวลาลานออกเรื่องเลย ฟังให้ดี เราจะเล่าต่อ ตอนต่อไป